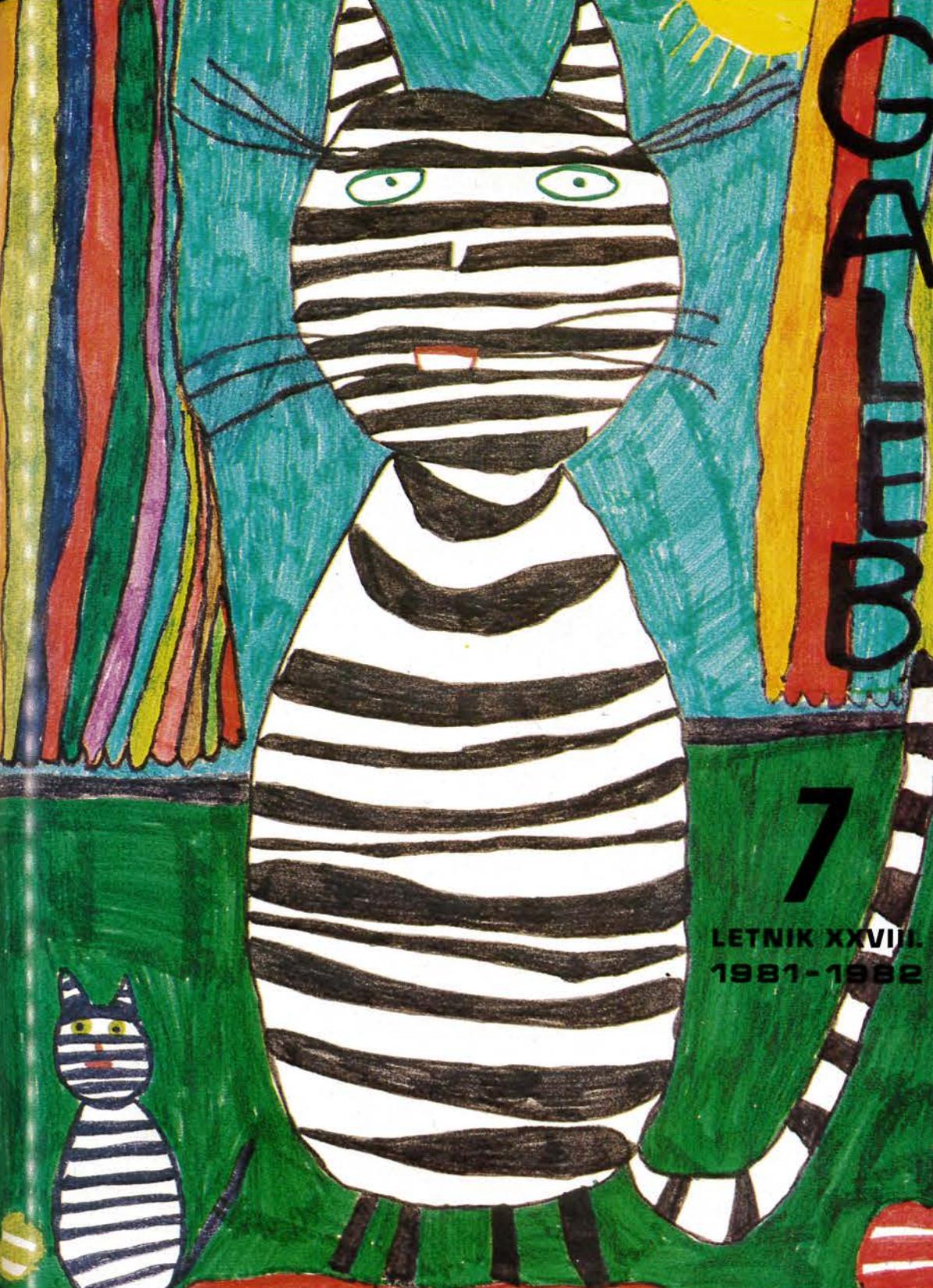

G
A
L
E
B

7

LETNIK XXVIII.
1981-1982

LETNIK XXVIII. - 1981-82
MAREC 1982
ŠTEVILKA 7

V S E B I N A

Jelka Bakula: Novice	177	Filatelija: Igor Tuta: Rojstvo znamke	201
Danilo Gorinšek: April	177	Neža Maurer: Čudežna klop	202
Vlado Firm: Lisjaček Tobi	178	Matthias Falk, prev. Stana Vinšek:	
Jelka Bakula: Papiga Jera	182	Grdi sivi muc	203
Ludovika Kalan: Pri čebelnjaku	183	Šolarji pišejo	204
Miroslava Leban: Piščanček Flok	184	Urednikova beležnica	206
Josip Ribičič: V rovu	186	Za bistre glave	207
Neža Maurer: Potok je slekel senčno obleko		Za spretne roke: Vera Poljšak: Tri kocke	
Danilo Gorinšek: Pomladna svatba	187	3. stran platnic	
Meta Rainer: Krt	188		
Vojan T. Arhar: Ptičji hotel	188		
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Kuk Babau	189	Ilustracije za 7. številko Galeba so naredili:	
Rebus, Skrita podoba		Marjanca Jemec-Božič (str. 117, 197, 198);	
Danilo Gorinšek: 3 + 3 = 3	190	Eva Fornazaric (str. 202); Leon Koporc (str.	
Vlado Šček: Potres	191	183, 186); Božo Kos (str. 182, 184, 185, 189,	
Poskusimo tudi mi: Vera Poljšak: Lutke	192	192); Jasna Merku (str. 203); Jelka Reich-	
Naše zdravje: Marinka Pertot: Nekaj besed o gozdni steklini	193	man (str. 177, 188, 198); Bine Rogelj (str.	
Stana Vinšek: Ugani	196	178, 180, 181, 188); Magda Tavčar (str. 187,	
Ludovika Kalan: Živ-žav	197	190, 191, 195, 3. str. plat.).	
Vojan T. Arhar: Križišče	198		
Veselo v planine: Duško Jelinčič: Po novih alpinističnih smereh	199		
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Zlata jajčka	200	Priloga: Glasbena matica — besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze Abram. Kulturni dom v Gorici — besedilo in slike: Slavko Rebec.	
		Naslovna stran: Katja Komar, 5. r. OŠ »Fran Venturini« — BOLJUNEC.	

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo trža-
škega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12,
34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul.
dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672 —
Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst,
tel. 772151 — Posamezna številka: 1.000 lir, dvojna:
1.500 lir, naročnina: 7.500 lir

Galeb je registriran na sodišču
v Trstu pod štev. 158 od 3. maja
1954

Galeb je včlanjen v zvezo pe-
riodičnega tiska USPI (Unione
Stampa Periodica Italiana)

Jelka Bakula

Ilustr.: Jelka Reichman

NOVICE

Danilo Gorinšek

V marcu daljši dan postaja,
vsa narava se pomlaja.

Sonce greje vse topleje,
nove že družine šteje.

V krošnjah bodo svatovale
skoraj že siničke male.

Gnezda spletajo si kosi
žvižgajoč v jutranji rosi.

So zbudile se čebele,
na cvetove poletele.

Živi telefon razglaša,
kje je zdaj najboljša paša.

Polje zopet se ponuja,
kdor je priden, ne zamuja.

Orje, seje in sadí
v zemljo zrno, da vzkali.

Pojdimo v pomladne dni,
saj narava nas uči!

Ilustr.: Marjanca Jemec Božič

APRIL

Dvanajst nerazdružnih bratov:
za roké se vodijo,
vračajo se vedno znova,
vedno v krogu hodijo.

Starci so, možje in mladci,
eden pa je otročè:
zdaj se smeje zdaj se joka,
muhastvo je to norčè!

Kakor otročè norčavo
hkrati joka se, smehlja,
tak april snega in cvetja
v eni sami malhi ima...

Lisjaček TOBI [3.]

Nekega jutra me je zdramil krik. Skočil sem iz postelje, se naglo oblekel in stekel na dvorišče. V košnjaniku je bilo na tleh vse rumeno in polno jajčnih lupin. Lisjak si je še oblizoval rumenasti gobček. Nasedel je jajca in si privoščil kar obilen zajtrk. Za mokino ogorčenje se je Tobi le malo menil. Zleknil se je po tleh in lizal naprej. Jezen sem ga zgrabil za vrat, mu porinil gobček v razbito jajce in ga udaril. Oči so se mu zelenkasto zasvetile. Revsknil je, naježil dlako in me ugriznil. Prvič. Ponovno sem zamahnil, a se

v poslednjem trenutku zadržal. »Tobi!« sem zavpil, »ne smeš!«. Odskočil je in stekel proti sadovnjaku. Potolažil sem mamo in ji zagotovil, da se odslej kaj takega ne bo več prijetilo. Obrnila se je in šla. Molčal sem in bil slabe volje. Skrbelo me je.

Tobia sem našel pod jablano. Hotel sem ga zvabiti k sebi, a ko sem se mu približal, se je odmaknil in me prihuljeno opazoval. Tako obnašanje me je ujezilo. »Zaprem te, nepridiprav, le počakaj!« sem mu požugal, ali takrat je prišel oče. »Kaj je s teboj, Tobi?« Lisjaček je hripavo zalajal, pomahal z repom in bil v nekaj skokih pri očetu. Oče ga je pogladil in rekel: »No, Tobi, greva!« Nato se je obrnil in odšel, ne da bi se ozrl. Lisjak je stekel za njim. Zavila sta na cesto. Oče je imel vrvico z ovratnikom, a se ga je lisjak branil na vse pretege in tudi zmagal.

Čez cesto so racale goske. Kot veter se je Tobi pognal za njimi proti potoku in vsa družba je bila na mah v vodi. Oče je s težavo izvlekel lisjačka in ga krepko stresel, da je bil še sam ves oškropljen. Takoju mu je nadel ovratnik z vrvico. Tobi pa ni hotel naprej. Z vsemi štirimi se je uprl v tla, da ga je oče vlekel po cesti. Ovatnik za je dušil, a naprej ni hotel. Očetovo prigovarjanje ni zaledlo, zato ga je odvezal in odšel. Lisjak pa za njim. Kaj kmalu so Tobija zamikale mačke, ki so ob pogledu nanj zapihale in se pognale čez

ograje ali skozi redke late. Tekal je za njimi, a se takoj vračal na očetov rezki klic. Tobi je opustil nadaljnji mačji lov. Pasji lajež ga je spremjal vso pot do konca vasi, kjer je oče zavil proti šoli.

Ob pogledu na Tobija so otroci glasno zavreščali. Mlad lisjak med njimi, to je bilo veselje. Vsak ga je hotel prijeti in pobožati. Tobi je bil miren in ni prav nič kazal svojih ostrih zob. Kak otrok ga je iz objestnosti celo povlekel za košati rep, a Tobi je le rahlo zacvilil in se umaknil.

V razredu je Tobi vse ovohal. Pod umivalnikom je našel gobo za brišanje table. Nekajkrat se je ozrl naokoli, jo zgrabil in se umaknil pod očetovo mizo. Otroci so se pritajeno smejali. Oče je prepozno opazil njegovo ljubo igro in našel le ostanke nove gobe. Ves preostali čas je Tobi preležal pod mizo in dremal v soparni učilnici.

Tako so se pričeli obiski v vaški šoli. Če mu je oče kdaj ušel, je nekaj časa civilil, se zaletaval v vrata, jih končno odpril in stekel za njim.

Večerilo se je. Na visokem topolu se je oglašal čuk. Lisjak in Hetman pa sta oprezovala po sadovnjaku in pretaknila vsako krtino. S polno skledico večerje sem šel na dvorišče in poklical Tobija. Naglo se je obrnil, dregnil z gobčkom jazbečarja in pohitel k meni. Hetman pa za njim. Pojedla sta in Hetman se je še nekajkrat obliznil in odšel v svojo pasjo utico. Tobi je stekel za njim, krožil nekaj časa okrog utice, se ustavil, zacvilil in čakal, da se je pes nekoliko umaknil. Ko je bil vhod prost, je zlezel v utico in pričel iskatи bolhe v pasjem kožuhu. Zdaj pa zdaj se je prikazala iz luknje pasja, potem pa lisjakova glava. Ko je že vse spalo, sta se Tobi in Hetman odpravila na nočni pohod.

Pri sosedu so imeli velikega črnega psa Murija. Če je opazil lisjaka, je divje renčal in se zaganjal, da je rožljala dolga zarjavela veriga.

Tobi je dremal v senci. Okoli glave so mu sitnarile muhe. Nenadoma je v bližini zaslišal zamoklo renčanje. Sosedov Muri se je odtrgal in preskočil ograjo. Dlaka na zajetnem tilniku se mu je naježila. Močna široka prsa so se sunkovito dvigala. Gobec je imel na široko odprt. Na uhljih je imel brazgotine, ker je bil star pasji pretepač. Približal se je in Tobi se je pričel tresti. Nenadoma se je prihulil k tlom in zalajal. Muri je zarenčal, se pognal v Tobija in ga pokopal pod seboj. Renčanje se je mešalo z lisjakovim civiljenjem. Živa kepa se je kotalila po travi. Muri je močno stisnil Tobija za vrat, a je takoj zatem moral pustiti prijem, ker ga je silen sunek prevrnil vznak. Za uhelj ga je držal Hetman in ga vlekel. Jazbečar je bil čvrst, a po močni prekašal Murija, pretepop pa je bil vajem. S svojim silnim napadom je rešil lisjaka, ki se je naglo umaknil z bojišča. Ko sta se psa zopet spojjela, je švistnilo. Muri je visoko poskočil, zvil rep med noge, stekel do ograje in jo preskočil. Na prizirosču je stal oče z debelo palico v rokah. Še kamen je pobral in ga vrgel za bežečim psom.

Lisjaček je zacvilil, se splazil k očetu in se stisnil k njemu. Jazbečar pa je ves zadihan in popraskan pričapljal za njima.

Oče se je sklonil k Hetmanu in ga pobožal. Tobi pa je legel zraven jazbečarja, ki ga je začel lizati v tolažbo.

Trojica je odšla v hišo. Tobi je nekoliko šepal. Na vratu so mu manjali kosmi dlake, Hetman pa je dobil več ugrizov. Za večerjo ju je čakala zabeljena polenta z mesom. Hitro sta pospravila jed in se umak-

nila v pasjo utico, da prespita ta neprijetni popoldan, ki bi bil kmalu postal usoden za Tobija.

Nekega jutra po tem dogodku sem se odpravil v sadovnjak. Odprl sem vrata in poklical Tobija, a ni ga bilo. Staja je bila prazna. Začudil sem se. Klical sem ga, a Tobija ni bilo od nikoder. Ker sem mislil, da je morda prenočil pri Hetmanu, sem odšel na dvorišče. Jazbečar je pritekel in lajal. »Kje je Tobi?« sem ga vprašal in ga potrepljal po hrbtnu. Gledal me je in mahal z repom. Skupno sva preiskala dvorišče, a zaman. Lisjaka ni bilo nikjer. Pogledal sem še v kokošnjak, kjer so me kokoši prhutale sprejele. Zaskrbelo me je, da ga ni kdo ukradel. Odhitel sem k očetu in mu povedal novico. »Morda ga je zamikal gozd z njegovimi prebivalci,« je odgovoril zamišljen. »Škoda ga je, rad sem ga imel. Verjetno se več ne vrne.« Vsi smo utihnili, nakar se je zopet oglasil

oče s pripombo, da ujetništvo nikomur ne prija.

Tobija sem imel rad kot Hetmana in prijatelji so mi ga zavidali. Zelo sem bil ponosen nanj. Zagledal sem se v okno, kjer se je za muhami podila naša udomačena sraka Jaka. Razmišljaj sem, kaj je Tobija privedlo do tega, da je pobegnil.

Z očetom sva se pravkar odpravlja z doma, ko je prišla mama in povedala očetu, da želite dva vaščana govoriti z njim. Šel je. Ko se je vrnil, je bil njegov obraz resen. Zlovoljen je dejal: »Tvoj lisjak povzroča same težave. Potepal se je po vasi, podavil nekaj mačk, obglavil puro in odnesel petelinu. Škodo sem plačal.«

Z jeznim gibom si je pogladil lase. »Kako naj vendar dopovem lisjaku, da se ne sme potepati po vasi in daviti perutnine in mačk. Če bo šlo tako naprej, bom imel kmalu vso vas na glavi.« Te očetove besede so me neizmerno potle. Nadaljeval je:

»Vem, kaj moram storiti, da bo mir!« in pokazal na steno, kjer je visela dvocevka.

Stisnilo me je pri srcu. Poznal sem očeta. Kar je obljudil, je tudi storil. Stvar je postala resna. Šlo je za Tobijevo življenje. Končno sem ga le pregovoril in Tobi je bil rešen.

Odšel sem v sadovnjak, da ugotovim, kako jo je Tobi popihal. Za skok je bila ograja previšoka. Pomagal pa si je na drug način. Pod ograjo je izkopal luknjo, se splazil ven in jo mahnil v vas, kjer je z naslado začel zavijati perutnini vratove.

Pozno popoldne se je prihuljeno pritepel domov in se zatekel v pasjo utico. Ozmerjal sem ga. Gledal me je in vihal gornjo ustnico. Kdo ve, kakšen greh je še imel na svoji kosmati vesti. Zvabil sem ga iz utice in ga strogo posvaril. »Še enkrat poskusi pobegniti, pa bo joj!« nisem se mogel zadržati. Dobil je sunek med rebra. Renče ga je sprejel.

Večerjo je dobil v staji. Za kazen sem ga pustil tam, in zapahnil vrata. Sredi noči me je zbudilo zateglo

lajanje in zavijanje. »No, lepa reč,« sem slišal godrnjati očeta »če pa bo to trajalo vso noč, še spati ne bomo mogli.«

Tobijevo hripavo lajanje res ni prenehalo. Hetman mu je pridno odgovarjal. Takšen koncert se je ponavljal nekaj noči. Ker so se sodje vznemirjali, smo sklenili, da je najbolje, če pustimo Tobija ponochi prostega kot doslej, sicer bo konec z nočnim počitkom. Tobi je spet zmagal.

Poletje se je poslavljalo in gozdom so spreminali svojo barvo. Šumene zelenega smrečja se je mešalo s šestestom košatega bukovja. Često sem hodil na sprehode. Spremljala sta me Hetman in Tobi, ki se je razvil v lepega lisjaka. Navadno sem legel ob potoku in opazoval žabe in njihove skoke. Poleg mene je ležal Hetman. Tobi je sedel in naju nekaj časa gledal. Nenadoma je vstal, dvignil gobec v zrak, zacvilil in kratko zalajal. Nato je pričel tekati ob potoku in ga preskakovati, dokler ni zadihano legel. Poklical sem ga.

PAPIGA JERA

. APIGA JERA IZ KLETKE UŠLA.
 . ES, DA JE V NAŠO ŠOLO PRIŠLA?
 . IDEL JO DAVI JE PRVI NAŠ ROK
 . N HITRO RAZTROSIL NOVICO OKROG.
 . LI STE SLIŠALI? MAR ŠE NE VESTE?
 . APIGA JERA ZAPRLA VSE CESTE,
 . ADA BI ŠOLARJEM NAM POMAGALA
 . N ZA ZAPORO UKAZ JE IZDALA.
 . AHKO MI VERJAMETE. RES JE? JE ŠALA?

Prišel je k meni. Pobožal sem ga po glavi. A je zopet odhitel, preskočil potok in stekel čez travnik proti obronku gozda. Na pol poti se je ustavil in sedel. Gledal sem za njim. Hetman se mu je hotel pridružiti, a sem ga zadržal. Še enkrat se je ozrl k nama, stekel nekaj korakov proti gozdu in zopet sedel. Tako je obse-

del precej časa. Poklical sem ga, a ni se ganil. Še enkrat sem ga poklical. Vstal je, ovohal zrak, se počasi vrnil in se stegnil pred mano. Sklonil sem se in ga potrepljal po hrbtu.

Za Plešivcem je tonilo sonce, na travnike pa so legale dolge večerne sence.

(Dalje)

Pri čebelnjaku

Prišlá vesela je pomlad,
 z nebá spet zlato sonce sije.

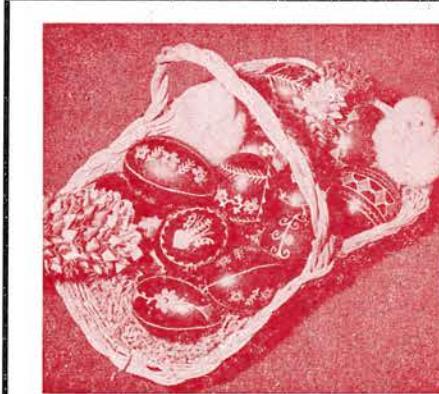
Škrjanček poje in strnad.
 Vse raste, zeleni in klije.

Pri čebelnjaku ded sedi,
 pomladi tople se raduje.

Krog njega vse šumi, brenči,
 čebele pridne opazuje.

Od cveta spet na cvet hité,
 po travniku so razkropljene.

Ko pod večer domov hité,
 imajo hlačice rumene.

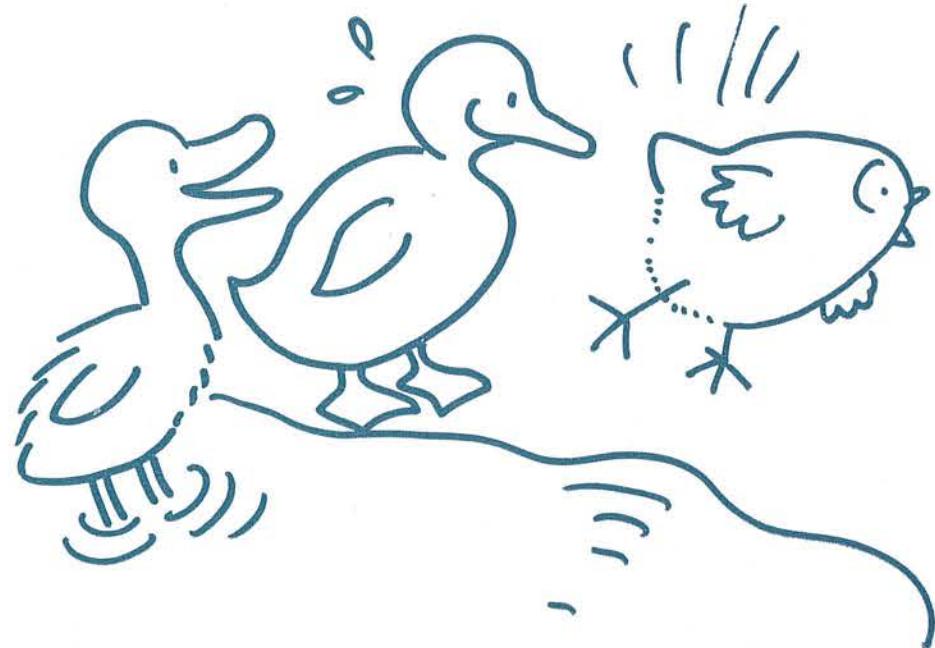
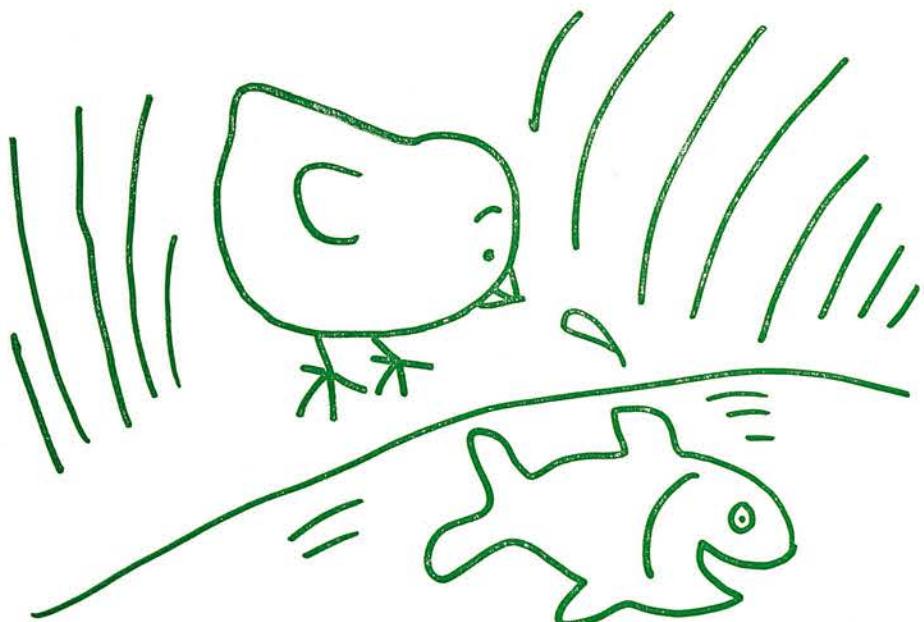
*Vesele velikonočne
 praznike vsem šolarijem,
 učiteljem, staršem
 in sodelavcem*

želi GALEB

Piščanček Flok

Bil je Flok majhen piščanček. Pa je mislil, da je že petelinček, in kot tak se je nosil gor in dol po borjaču. Mama koklja ga je večkrat oštela, toda nič ni zaledlo. Ker je torej mislil, da je že dorasel, se je marsikdaj znašel v težavah. Tedaj je bil vedno kdo blizu, da mu je priskočil na pomoč. Zato je Flok rastel kot zaletav piščanček, ki ni vedel, kje se konča šala in kje se začne zares. Toda življenje je dobra šola in izšolalo je

tudi našega Floka. To pa je bilo tako. Flok se je tistega dne zbudil zelo zgodaj, vstal je zelo dobre volje in zamikalo ga je, da bi se šel sprehajati k potoku. Mama koklja mu je sicer to strogo prepovedala, bala se je namreč, da bi mali padel v vodo, toda kaj mama ve! Ona misli, da je še čisto majhno pišeče, pa je že skoraj petelinček. Zato je storil tako, kot ga je bilo volja. Po poti je nekam čudno čivkal, da ga je sraka bila že

sita prenašati — kajti njegovo smeršno čivkanje se je razlegalo daleč naokoli — da je kar s svoje veje zaklicala za njim: »Nehaj se že enkrat tako dreti! Na živce mi greš, če čivkati ne znaš, zapri kljun.« Pa ji je Flok užaljeno odvrnil: »Jaz ne čivkam, jaz kikirikam!« — »Ha, če je tisto kikirikanje, jaz rjovem kot lev.« In vrana je oddala od sebe tak glas, da se je Flok prestrašil in jo je ucvrl, kolikor je le mogel.

Prišel je tako do potoka. Čisto na kraj brega je stopil in zagledal, kako v vodi plavajo ribice. Obliznil se je. »To bo pa malica.« A ribice so to opazile. Posebno ena se mu je nevarno približala in pomigala z repkom. Flok jo je hotel zgrabiti s kljonom, a ribica je bila hitrejša od njega in se mu je umaknila. Flok pa je zgubil ravnotežje in cmoknil v vodo. »Na pomoč! Umiram, potapljam se, na pomoč!« je vpil in čofotal s

perutničkami, kolikor se je le dalo, in se gnal in se jokal, da bi se bolj ne mogel.

Malo bolj gor so se v vodi igrale sosedove race. Ko so zagledale, da je piščanček padel v vodo, in slišale, kako se je potem začel dreti, so se mu začele smejati. »He, he, naš petelinček, ki vse ve, a plavati ne zna!« Takole so ga imele za norca. Ko pa so videle, da Flok že izginja pod vodo, so se vendarle zresnile. Dve sta splavalni do njega in ga spravili na breg. Flok je bil popolnoma brez moči. Trebušček pa je imel okrogel in napet kot žogo, saj se je pošteno napil vode. Precej časa je trajalo, preden si je opomogel.

Od tistega dne, ko se je zavedel, da mora še veliko pojesti, preden bo zrasel v petelinčka, se prav nič več ne ponaša in nič več ne tako čudno kikirikari, pač pa prav lepo čivka, kot se piščančku spodobi.

V ROVU

Za mojih mladih dni se je širil sredi Gorice ljudski vrt, ki je imel dva dela, zgornjega in spodnjega. Nam, mladim fantičem, je bil bolj pri srcu spodnji, ker ni bilo v njem ne gredic ne s peskom posutih potk in so drevesa rasla, kakor so hotela. Na koncu tega vrta je zijal pod strmino velik obokan rov. O tem rovu ni nihče vedel, ne od kod prihaja in ne kdo in zakaj ga je zgradil. O njem so šli razni glasovi med nami. Eni so trdili, da so ga zgradili roparski vitezi, da so se lahko po njem rešili v sili, drugi pa so menili, da je bil rov nekoč skrivališče rokomavhajrev, tretji spet, da je to rov nekdajnih graščakov, ki so hranili v njem svoje zaklade. O tem rovu in njegovih skravnostih smo se pogosto pogovarjali in so me ti pogovori zelo razburjali. V svoji domišljiji sem se že videl, kako hodim po njem in najdem skrivna vrata do zaklada. Rov mi ni dal več miru. In nekega dne sem se odločil, da grem vanj in naj se zgodi, kar hoče. Prej pa sem vprašal prijatelja Mirka, če bi hotel z mano. Pa je odkimal in rekел:

»Saj nisem neumen! Kaj pa veš, kaj je tam notri pod zemljo in v temi? Ampak zunaj te bom lahko počakal, če mi boš povedal, kdaj boš sel.«

»Jutri popoldne ob treh,« sem odgovoril. In sem se res odpravil drugega dne, oborožen s svečo in vžigalicami ter z očetovim velikim žepnim

nožem. Mirko me je že čakal pred vhodom v rov in rekel: »Torej greš res? Če te dolgo ne bo nazaj, bom šel po pomoč.«

Bil sem preveč razburjen, da bi pomisli, kakšno pomoč je imel v mislih. Pogumno sem stopil v rov in se vedno bolj oddaljeval od svetlobe. Potem je rov zavil na levo in stopil sem v gosto temo. Prižgal sem svečo, vzel iz žepa nožič, ga odpril in držeč ga predse v desnici nadaljeval pot po kamnitem robu ob steni in si dajal pogum: »Kaj bi se bal, saj si že enajst let star!« Predme je padla kaplja vode s stropa in

pljusknila na tla tako glasno, da sem vztrepetal. Ko sem se pomiril, sem stopal naprej, tipal in svetil po steni, če ni kje kaka vzmet, ki bi odprla skrito shrambo zakladov.

Prišel sem že precej daleč, ko sem se zgrozil in so mi postale noge težke, kot da so iz svinca. Srce sem čutil v vratu. Kakih deset korakov pred menoje je strmelo vame dvoje žarečih oči. Nepremično in zlobno! »Zmaj ali pa dvoglava kača!« me je prešinilo. Začel sem se previdno umikati. Ko pa sem prišel spet do ovinka, je zabučal, kakor izpod

zemlje, strašen glas: »Oooo!« in odmeval vedno bolj groznotno s sten. Sveča mi je padla iz rok, nožič se je tudi zakotalil nekam, jaz pa sem se obrnil, in kolikor hitro sem mogel, zdirjal proti izhodu, ki se je svetlikal v daljavi.

Ves zasopel sem prisopihal do Mirka in mu povedal, kaj sem doživel. Mirko pa se je zasmehjal in rekel: »Tisti 'hoo!' je bil moj. Hotel sem, da mi odgovorš, da bi vedel, če si že daleč v rovu. Tiste oči pa so bile najbrž od mačke, ki je še pred tabo pritekla iz rova.«

Neža Maurer

Ilustr.: Magda Tavčar

Potok je slekel senčno obleko

**Potok je slekel senčno obleko
in čisto gol
po svetu odšel.**

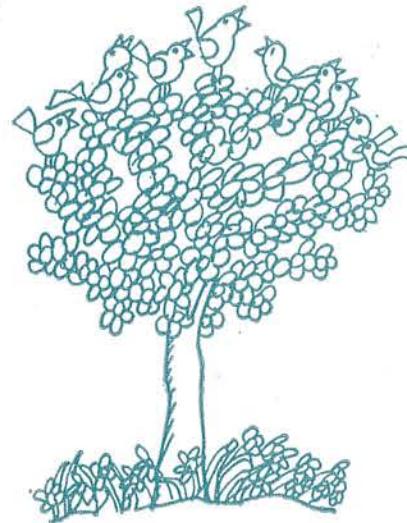
**Mesec na nebu se je smejal,
potok pa je skakljal čez polje
in pel.**

**Potok je slekel senčno obleko —
zdaj je bleščeč
in srebrn.**

**Kdo bi verjel, da je isti,
kot teče po gozdu
tih in črn.**

Pomladna svatba

Ilustr.: Bine Rogelj

Le kaj je šinilo v drevo,
doslej vse mrko, žalostno,
da kakor ženin si nadelo
sedaj je svatbeno odelo?

Prav s sleherne njegovih vej,
suhotnih, golih vse doslej,
prenežno popje je pognalo,
razklepa se že v cvetje zalo.

Le kaj je šinilo v drevo,
doslej vse mrko, žalostno?
Žgolé mu s krošnje že ob zori
pozdravno pesem ptičji zbori,

nad njim lok sončnega neba
kot streha boči se iz zlata,
pod njim sedaj pa položena
preproga mehka je, zelena.

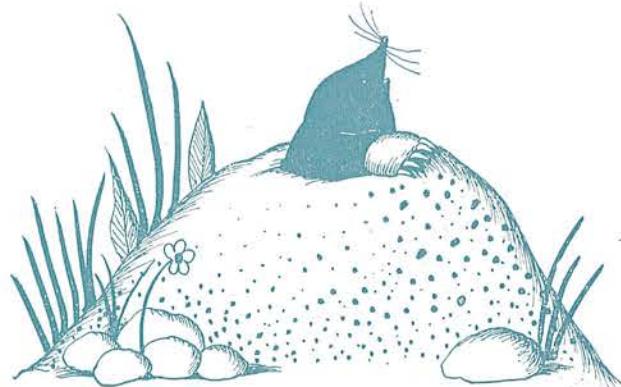
Le kaj je šinilo v nebo,
doslej vse mrko, žalostno?
I kaj bilo bi z njim — praznuje,
z nevesto Vesno pač svatuje!

Meta Rainer
Ilustr.: Jelka Reichman

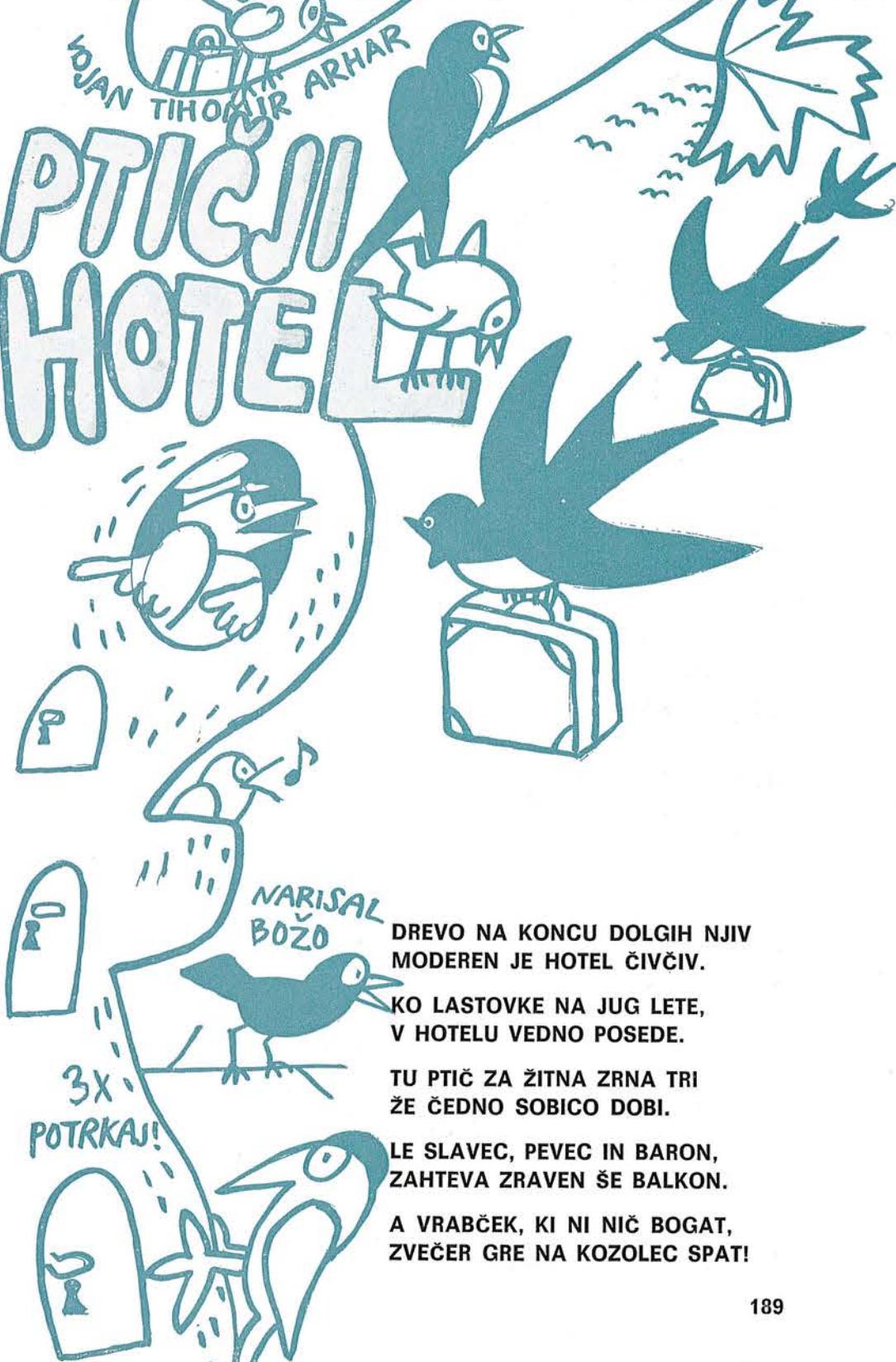
KRT

Sredi trave, proč od cest,
se vzdiguje velegôra,
velegora Everest.

Skozi goro to je luknja,
v luknji topla črna suknja,
v suknji slepi boter krt,
niti lep ni niti grd.
Roki sta ko dve lopati,
imenitno zna kopati!

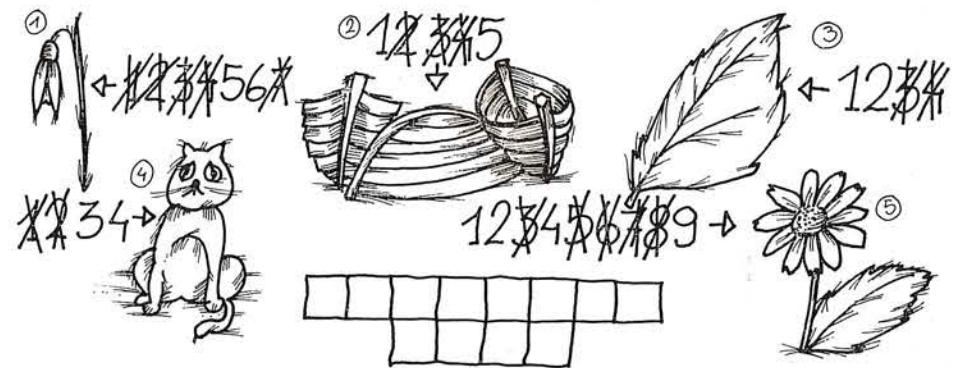
Koplje, koplje rov globok,
spelje daleč ga okrog,
vse poti pa vodijo
do kotlička prav na dno.
Ko je truden, v njem zaspi.
Slišite, kako smrči?

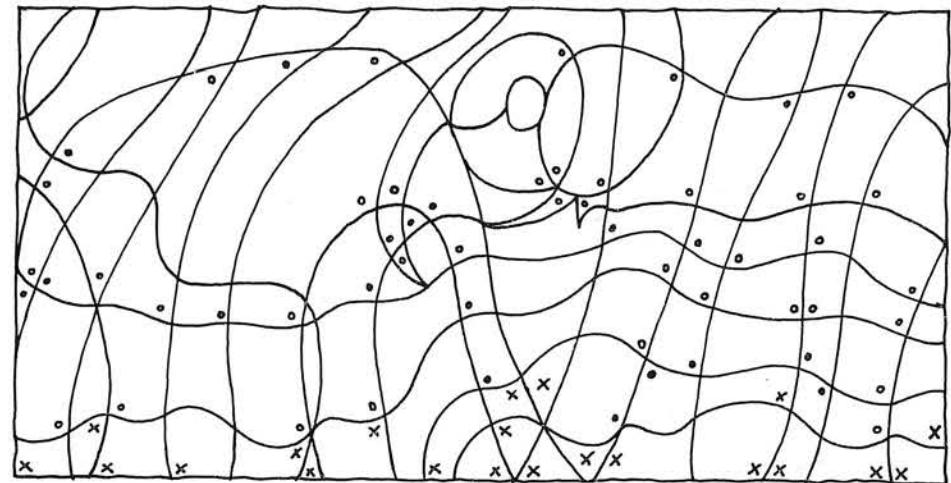
KUK BABAU

REBUS

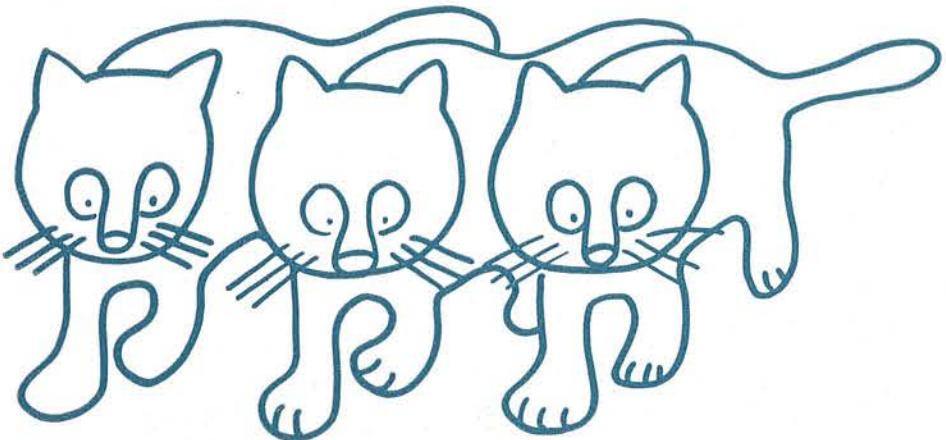

Skrita podoba

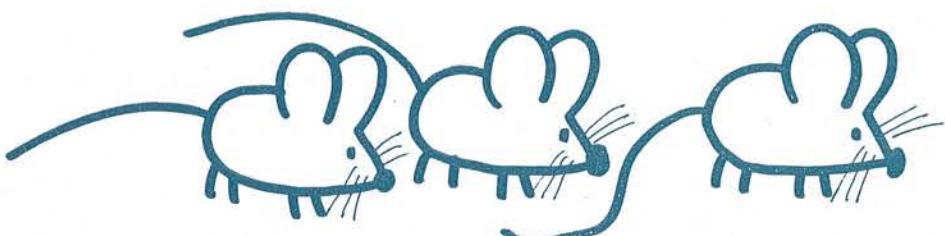

POBARVAJ Z RDEČO BARVO POLJA OZNAČENA S PIKO IN Z ZELENO BARVO POLJA S KRIŽCEM. PRIKAZALA SE BO SKRITA PODABA.

$$3 + 3 = 3$$

**ŠMENTANO JE ČUDNA REČ –
TRI IN TRI JE – TRI, NIČ VEČ:
SO BILÈ PRI NAŠI HIŠI
MAČKE TRI IN ŠE TRI MIŠI.
MAČKE SO DO MIŠK ZABREDLE,
VSE TRI MIŠKE SO POJEDLE –
ŠMENTANO, RES ČUDNO NI:
TRI IN TRI JE ZOPET – TRI!**

2. GLASBENA MATICA — Centralna šola GM ima nad 200 učencev in vsakemu nudi individualni pouk. Na šoli so oddelki za klavir, godala (violina, violončelo, kontrabas), pihala (flavta, klarinet, oboe, fagot), trobila (trobenta, rog, pozavna), kitaro, staro glasbo, harmoniko in solopetje. Na sliki: učenec igra violino pod vodstvom prof. Igorja Kureta.

4. GLASBENA MATICA — Poleg centralne šole ima GM na Tržaškem še podružnice v Miljah, Boljuncu, Škednju, na Opčinah, na Prosek, v Nabrežini in Devinu. V teh podružnicah je vpisanih 270 gojencev. Na Goriškem obiskuje 85 gojencev šolo v ul. Croce in podružnico v Sovodnjah. V Beneški Sloveniji ima podružnico v Petjaku s 30 gojenci in v Kanalski dolini podružnico v Ukvah s 23 gojenci. Na sliki: gojenka pri klavirju pod vodstvom prof. Aleksandra Rojca.

6. GLASBENA MATICA — Zadnja leta posveča GM posebno skrb tudi zborovskemu petju, zavedajoč se, da je ta glasbena vrst zelo priljubljena pri Slovencih. Poleg oktetja, ki ga vodi dirigent Janko Ban, je GM organizirala še pet otroških in mladinskih zborov na Tržaškem. Na sliki: Otroški pevski zbor najmlajših iz Trsta.

8. GLASBENA MATICA — 70 mladeničev in mladenek s Tržaškega poje v Mladinskem pevskem zboru. Ta zbor, ki je po nastanku najstarejši, se je že odlično uveljavil bodisi pri nas kakor tudi na raznih nastopih po Italiji, Jugoslaviji in Češkoslovaški. Pred kratkim je GM ustanovila v Trstu še Mladinski mešani zbor, v katerem pojejo fantje in dekleta. Oba zbora vodi dirigent Stojan Kuret. Na sliki: Mladinski pevski zbor.

1. GLASBENA MATICA — Prva šola GM je bila ustanovljena leta 1909 v prostorih Narodnega doma Balkan. Po požigu Balkana je še naprej delovala v podružnicah pri Sv. Jakobu in pri Sv. Ivanu do leta 1927, ko so ju fašisti s silo zaprli. Po drugi svetovni vojni je GM obnovila šolo najprej v Vico-lo Ospedale Militare in pozneje v ul. sv. Frančiška. Od leta 1952 dalje pa ima sedež v ul. Ruggero Manna. Na sliki: sedanji sedež centralne šole GM.

3. GLASBENA MATICA — V povojnem času se je začelo izredno širiti zanimanje za glasbo med našo mladino. Zato je GM postopoma odpirala podružnice na Tržaškem, na Goriškem, v Beneški Sloveniji in v Kanalski dolini. Na vseh glasbenih šolah ima GM nad 600 gojencev in zaposluje 60 profesorjev. Na sliki: gojenec igra kitaro pod vodstvom prof. Tulija Možine.

5. GLASBENA MATICA — Pod okriljem GM delujejo tudi trije ansambl harmonik, in sicer v Trstu, na Proseku in v Boljuncu. Prvi ansambel vodi prof.ca Eliana Zajec, drugi prof. Loredana Hočvar in tretji prof. Klavdij Furlan. Profesorja Dina Slama in Miloš Pahor pa vodita ansambel, ki izvaja staro glasbo s kljunastimi flavtami in posebnimi godali. Na sliki: ansambel, ki izvaja staro glasbo.

7. GLASBENA MATICA — V Nabrežini že nekaj let poje 30 pevcev pod vodstvom pevovodkinje Rosande Kralj v otroškem zboru Kraški slavček. V Trstu poje 30 malčkov iz raznih vrtcev v Otroškem zboru najmlajših in 60 osnovnošolcev v Otroškem pevskem zboru. Oba otroška zpora vodi Zdenka Križmančič. Na sliki: Otroški pevski zbor GM iz Trsta.

2. KULTURNI DOM V GORICI — Za gradbena dela je bilo porabljenih 240.000 delovnih ur. Na sliki vhod in zgradba, v kateri je gledališka dvorana.

4. KULTURNI DOM V GORICI — Spodnja veža, ki služi tudi kot razstavni prostor. Na dnu je kavarniška miza, za katero visi keramična kompozicija nekaterih znanih slik goriškega slikarja Rudolfa Sakside.

6. KULTURNI DOM V GORICI — Zgoranja veža, iz katere sta dva vhoda v glavno gledališko dvorano.

8. KULTURNI DOM V GORICI — Telovadnica s 560 kvadratnimi metri koristne površine za telovadce in 200 sedeži za gledalce.

1. KULTURNI DOM V GORICI — 27. novembra 1981 so v Gorici slovesno otvorili Kulturni dom. Gradnja doma je trajala skoraj 7 let. Na sliki vhod in pročelje telovadnice.

3. KULTURNI DOM V GORICI — Atrij povezuje telovadnico z gledališko dvorano in drugimi prostori; krasi ga mozaik izdelan po načrtu slikarja Lojzeta Špacala.

5. KULTURNI DOM V GORICI — Stopnišče, ki povezuje spodnjo vežo z zgoraj; na steni visi slika novogoriškega slikarja Komela.

7. KULTURNI DOM V GORICI — Pogled na del glavne gledališke dvorane s 310 sedeži. Površina odra meri 120 kvadratnih metrov.

Vlado Šček

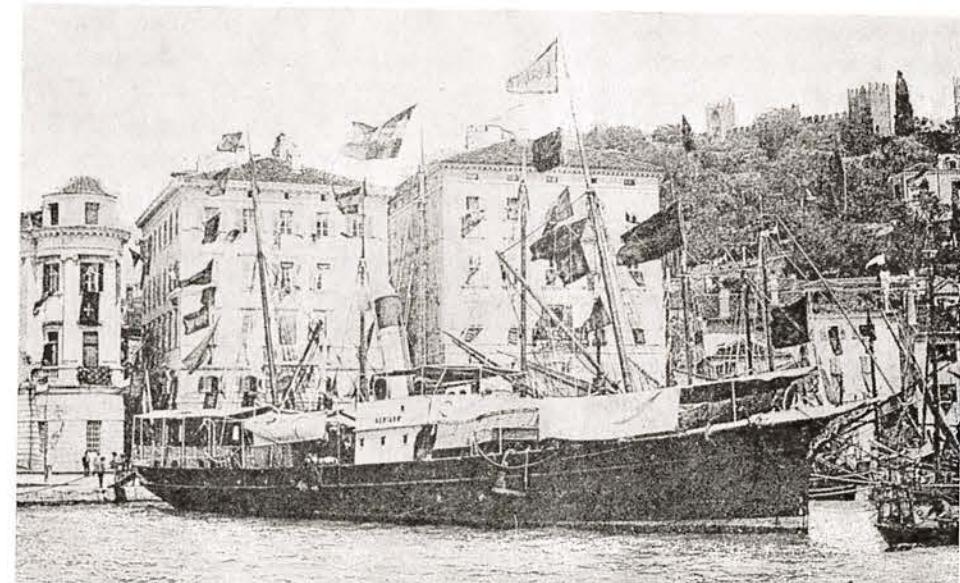
POTRES

Pol stoletja je že minilo. Natančnega datuma se ne spominjam več. Zelo živo pa mi je pred očmi vse, kar se je takrat dogajalo v zvezi s potresom. Prej sem o njem slišal samo pripovedovati, tistega dne pa sem ga občutil.

Mamica, mama in jaz smo potovali iz Kopra v Trst. Zvečer. Zato sem bil močno vznemirjen, žalosten in vesel obenem. Žalosten, ker je mama poto-

val v Jugoslavijo in ne bo smel več nazaj, vesel pa zato, ker se mi je obetalo prvo potovanje s parnikom zvečer. To je bil zame pomemben dogodek. Do takrat sem bil že večkrat potoval s parnikom v Trst, vendar samo podnevi.

Parnik »Tergeste« je dostojanstveno zatulil in izplul iz starega koprskega pristanišča. Počasi se je obrnil in zarezal belo brazdo v temno morje

proti Debelemu rtu. »Tergeste« je bil tretji na hitrostni lestvici med koprskimi parniki, toda bil je največji in najudobnejši. Najuspešneje je kljuboval vsem valovom v Tržaškem zalivu in takrat mnogo močnejši buri... Nebo je bilo jasno, posejano z brezstevilnimi zvezdami, in zajetna tretjina meseca je plula med njimi. Noč je bila topla, potnikov malo. Mamica in očka sta se šepetajo pogovarjala, stari mornar pa je zamišljeno zrl v daljavo, kjer so se svetlike lučke nočnih ribičev. Radovedno sem opazoval življenje okrog sebe, poslušal enakomerno hrumenje strojev, hodil sem sem in tja po krovu, se povzpel na sončni krov, pokukal tudi v podkrovje in tako je čas hitro minil. Bil sem ves prevzet od čudovite lepe plovbe po mirnem morju, ki se je lesketalo v odsevu mesečine in šibkih svetilk našega parnika.

Tako smo pripluli pred Trst. Za nami so že bili valolomi, »Tergeste« je rezal valove že mimo starega svetilnika, »lanterne«, že smo videli razsvetljeni trg Unità — bil sem očaran, kajti Trsta še nisem bil videl po noči — z morske strani je izgledal res veličastno... Takrat pa se je parnik rahlo stresel, kakor da bi podrsal po hrapavem morskem dnu. Stari pomorščak se je zdrznil, toda ni se premaknil, le sam zase je zamrmal: podmorski potres! Tisti trenutek ga še nisem prav razumel, kaj misli s tem, toda slišal sem, da se nekateri potniki zbegano sprašujejo, kaj je bilo. Med tem je »Tergeste« že zavil pred trg Unità k obali, kjer so

nekoč pristajali koprski in miljski parniki. Takrat pa sem videl, da je vsa obala in ves trg poln ljudi, ki so bili zelo razburjeni in glasni. Vsi smo najprej pomislili, da so demonstracije ali celo revolucija, saj takrat je bil vzpon fašizma in se je dogajalo vse mogoče. Parnik je medtem pristal in stari pomorščak nam je povetal, da je bil potres! Res. Potres je Tržačane prepodil iz hiš na ulice in trge, široke obale pa so bile še zlasti privlačne v takšnem primeru.

Od očka sva se morala hitro posloviti, ker je »Tergeste« že čez pet minut odplul proti Kopru. Z mamico sva se stisnila v kot pod vetrobranom v premcu in tam skoraj brez besed ždela do prihoda v Koper. Bil sem žalosten in neznan strah me je navdajal, da si nisem upal tekati po parniku. Opazil sem tudi, da parnik pluje hitreje, da stroji hrumijo z vso močjo. Zato sem menil, da je bolje, če sem pri mami, če sem priden. V Kopru je bilo podobno kakor v Trstu. Ljudje so bili vsi na prostem: v pristanišču, na Belvederu, v Verdijevi ulici, na glavnem trgu, na Brolu. Vsi so se glasno pogovarjali in razburjeno mahali z rokami. Potres! Kaj če bo spet?! Kdaj je bil zadnji? Nihče se ni mogel spomniti.

Doma naju je vsa prestrašena pričakala teta. Na steni pa je visel koredar — malo nagnjen. Teta je povedala, da se je med potresom zibal kakor nihalo stenske ure. To pa je tudi bilo vse. Na ta potres, čeprav ni zahteval nobene žrtve, se ljudje spominjali in se o njem pogovarjali še mnogo let.

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

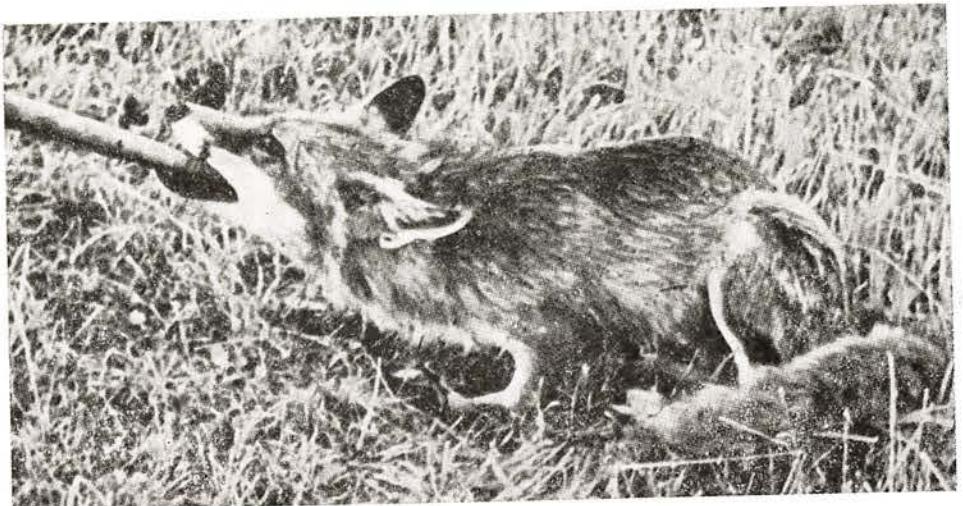
LUTKE

Marinka Pertot

Nekaj besed o gozdni steklini

V zadnjih desetih letih je bilo vedno pogosteje govora o zaskrbljujočem širjenju gozdne stekline po Evropi in o njenem nagnem pronicanju proti jugu. Nedavno se je bolezen pojavila tudi na Goriškem in pri nas. Pred kakim mesecem so celo pri Trebičah našli mrtvo steklo lisico. Nastal je preplah. O dogodku so pisali domači časopisi, poročal je radio. Nič čudnega, saj je steklina smrtno nevarna nalezljiva bolezen, ki ne prizanese ne živali ne človeku.

Povzročitelj te zavratne bolezni je čisto majhen virus, ki ga še z navadnim mikroskopom ne vidimo, kaj šele s prostim očesom. Virus povzroča hude možganske poškodbe, zaradi katerih bolnik popolnoma spremeni svoj značaj. Steklina pes na primer nenadoma pobesi in napade svojega gospodarja, čeprav je bil do prejšnjega dne

njegov najzvestejši prijatelj. Za hrano mu ni več mar, na lepem beži od doma in med klatenjem grize in napada kar vsevprek. Izčrpani živali slednjič ohromijo mišice, najprej požiralne, nato jezik, mišice udov in trupa, nakar v strašnih bolečinah podleže neizprcosni bolezni. Oboleni živali se v curkih cedi slina iz gobca, v njej pa mrzoli drobnih virusov, s katerimi nehote okuži napadeno žival. Sicer se virus pojavi v slini oboleni živali že nekaj dni pred nastopom vidnih bolezenskih znakov, kar pomeni, da lahko prenaša steklino še kot na videz zdrava žival. Bolezen se prenaša v glavnem z ugrizem včasih tudi z lizanjem in praskanjem. Od sline umazane rane predstavljajo virusu najenostavnejšo pot, lahko pa virus preide v novo žrtev tudi skozi očesno ali ustno sluznico. Po vstopu si počasi poišče

pot do najbližjega živca, od tam pa naranost v možgane.

V našem primeru gre sicer za gozdno steklino, katere nositeljica je lisica. Ta okuži v glavnem gozdne živali, predvsem srne, gamse, jazbece, podlasice, podgane in druge toplokrvne živali. Bolezen pa naredi žival nevztrajno in nesposobno za lov. V iskanju hrane se zato rada približa zaselkom in vasem, skriva se v kašči in pasje utice in tako lahko okuži tudi domače živali: psa, mačko, govedo, ovce na paši, koze, prašiče in celo kokoši, pa tudi človeka. Obolele domače živali predstavljajo nov vir okužbe za človeka. Poleg gozdne poznamo tudi mestno steklino. Ta je človeku nevarnejša, saj je njen glavni nositelj pes, človekov zvesti spremljevalec. V Indiji prenašajo bolezen manguste, v Združenih državah pa je najnevarnejši netopir.

Čeprav ni rečeno, da mora vsakdo, bodisi žival bodisi človek, ki je zadobil ugriz, nujno zboleti za steklino, je strah pred to zavratno bolezni nedvomno upravičen. Bolezen je neusmiljena, ob pojavu prvih bolezenskih znakov za bolnika ni več pomoči. Za njegove muke in bolečine ni zdravila, rešila ga bo samo smrt. Zato moramo biti že ob najmanjšem sumu morebitne okužbe izredno pozorni. Vsako rano moramo skrbno razkužiti in z zdravljenjem prehiteti morebiten nastop bolezni. Tudi domače živali moramo predhodno cepiti. In če na spreهدi srečamo gozdne prebivalce, ki nas milo gledajo, se nam približajo, kot bi iskali naše pomoči, se jih nikakor ne smemo dotikati ali se z njimi igrati. Njihovo nenavadno vedenje je namreč lahko prvi znak nevarnega obojenja.

Stana Vinšek

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

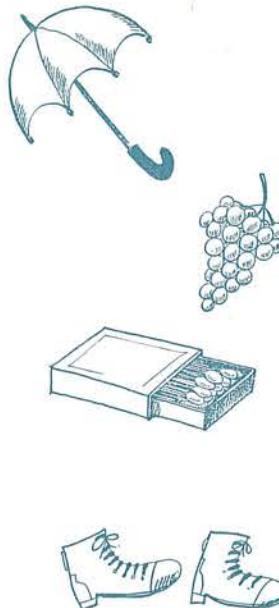
UGANI

Če sonce sije,
sem vedno sam,
ko pa dežuje,
ti streho dam!

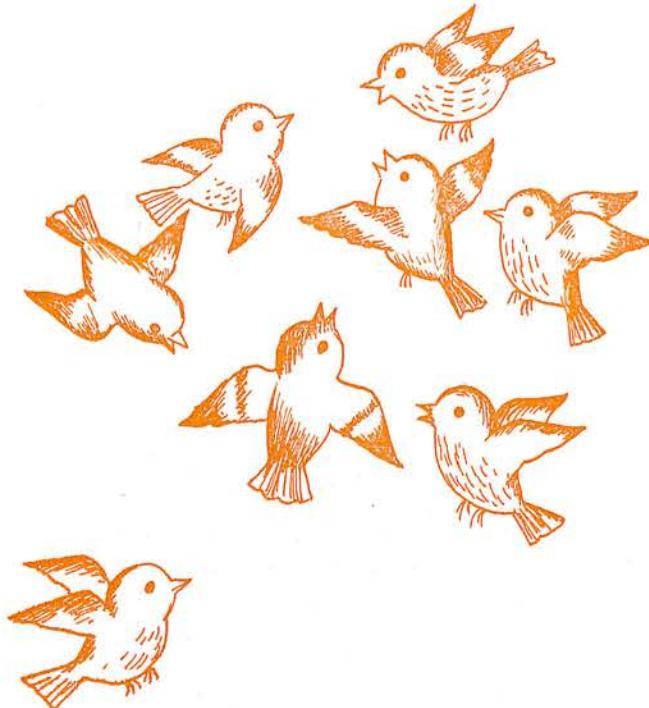
Pomladi se jočem,
jesen sok mi vlije,
mladina me zoblje,
odrasli me pije!

Sto sestric v tesni hišici spi,
na glavici vsaki kapica rdí.
Vsaka zase je drobna stvar,
lahko pa zaneti velik požar.

Naj platnen sem, naj usnjen,
zvesto služim vsem ljudem.
Črn, siv sem in rjav,
bel in pisan, rdeč in plav.
Vsak me rabi vsepovsodi,
pa le vsak po meni hodi!

Ludovika Kalan

Vojan Tihomir Arhar

Križišče

Avta ropota motor,
vozim, vidim semafor,
pred križiščem gledam gor.

»Stoj!« zaukaže luč mi rdeča.
»Pazi!« luč svari rumena.
»Kar naprej!« dé luč zelena.

Kjer pa semafora ni,
znak prometni, glej, stoji,
upoštevajmo ga vsi!

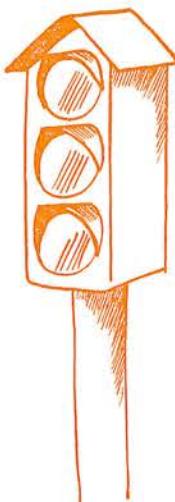
Ilustr.: Jelka Reichman

Živ žav

V cipresi stari vsak večer
živahno vrabčki ščebetajo:
»Živ žav, živ žav, živ žav.«
Kaj neki med seboj imajo?
Morda prepri,
morda posvetovanje
kam pojdejo na vasovanje?
Ugibljejo v debati:
bo dež, bo sneg, bo glad,
bo skorajšnja pomlad,
se mraza ni več bat?

»Živ žav, živ žav, živ žav!«
Brez konca in brez kraja
to zborovanje traja.
Kdo ve, kdo ve,
kaj vrabčki govore?

Ilustr.: Marjanca Jemec Božič

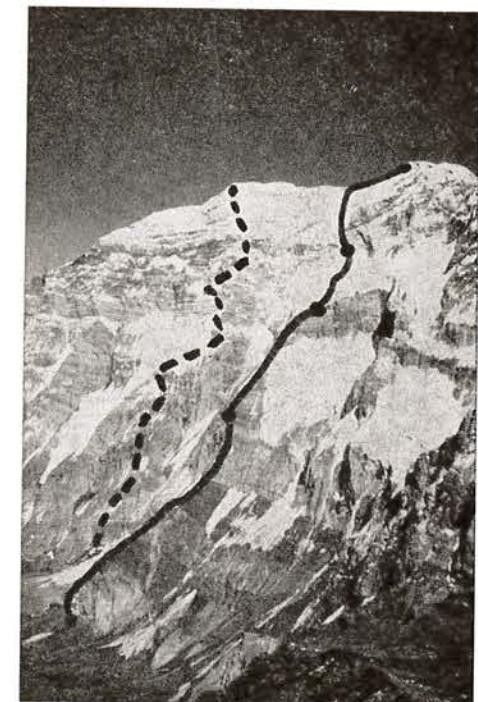
Duško Jelinčič

Po novih alpinističnih smereh

Prav gotovo je marsikdo od vas že večkrat slišal govoriti o alpinizmu ali plezanju v gorah. In prav gotovo je tudi videl slike in posnetke, na katerih plezalci, opremljeni z raznovrstnimi alpinističnimi pripomočki, kot so vrv, klini, kladivo, čelada in še drugo, plezajo po najbolj izpostavljenih stenah.

Še vsak alpinist, ki že od mladih nog vzljubi naravo in gore in redno zahaja v planine, si želi spoznati strme skalne grebene s težje, skrivenostnejše plati, zato išče nove, težje pristope, kar naravnost po najbolj navpični steni, po kateri je plezalo zelo malo planincev, ali pa nihče. Alpinizem pomeni prav to: poiskati najtežjo pot do vrha gore in ji dosledno slediti, kolikor je seveda mogoče. S tem vadiš svoje fizične in duhovne sposobnosti, saj je treba biti prav dobro telesno in psihološko pripravljen, da lahko plezaš v tako zahtevnih stenah. Zato je zadoščenje, ko dosežeš vrh po najtežji poti, toliko večje in velik trud je prav dobro poplačan, ko pomisliš na preplezano steno.

Slovensko planinsko društvo v Trstu bo s prihodom pomladi priredilo letos tečaj plezanja, na katerem se bodo lahko mladi, taki, ki obiskujejo že višjo šolo, urili v alpinizmu kar v dolini Glinščice, kjer so za vajo primerne stene. Istočasno bodo tudi teorične vaje, na katerih bodo tečajniki spoznavali zgodovino planinstva in se učili o vo-

Južna stena Aconcague z vrisano novo jugoslovansko smerjo (pikčasta) ter smerjo, ki jo je plezal Igor Škamperle, z vrisanimi bivaki.

zlih, ki jih rabijo plezalci, o opremi in o marsičem drugem.

Vi, najmlajši bralci Galeba, boste s tečaji o alpinizmu morali pač potrpeti še

Janez Bitenc

Zlata jajčka

Janez Bitenc

1. Ko, ko, ko, ko, ko, ko, ko, res pri_dne pu_tke
2. Ko z jaj_čki smo na trg pri_šli, so se ču_di_li
3. Ko, ko, ko, ko, ko, ko, kje tak_šne pri_dne

1. so ze_lo. Zo ba_le zla_ta zr_na so in
2. ku_pci vsi. Kje ven_dar ta_ke pu_tke so, ki
3. pu_tke so? Po_vsod, kjer bi_stre so gla_ve, po—

1. zne_sle zla_ta jaj_čka so. Ko, ko, ko, ko,
2. zla_ta jaj_čka ne_se_jo? Ko, ko, ko, ko,
3. vsod, kjer pri_dne so ro_ke, ko, ko, ko, ko,

1. ko, ko, ko in zne_sle zla_ta jaj_čka so.
2. ko, ko, ko, ki zla_ta jaj_čka ne_se_jo.
3. ko, ko, ko, tam ta_ke pu_tke se do_be.

kakšno leto in se medtem uriti v planinstvu. Prišel bo tudi vaš čas, da stopite v steno.

In ker že govorimo o alpinizmu, se moramo spomniti podviga slovenskega plezalca od Sv. Ivana Igorja Škamperla, ki je začel plezati, ko je bil star komaj trinajst let, in je šest let kasneje, točno 28. januarja letos, preplezal južno steno najvišje gore v

Južni Ameriki, 7.035 metrov visoke Aconcague. Igor Škamperle je skupno s tremi drugimi alpinisti plezal kar štiri dni v mrazu, snegu in ledu, pa še s težkim nahrbtnikom na ramenih. Z veliko mero trdne volje je uspel. Osvojitev vrha Aconcague mu bo ostala kot življensko zadoščenje, sad dolgoletnega truda in urjenja v domačih in tujih stenah.

Igor Tuta

ROJSTVO ZNAMKE

Konjiček, o katerem govorimo, so še vedno znamke, tiste znamke, ki ste jih previdno odlepili z ovojnici in tudi že nekako uredili v svojem albumu. A življenje posamezne znamke se je začelo veliko prej, približno leto dni pred njenim izidom. Na poštinem ministrstvu vsake države je tudi posebna komisija, ki zbirajo predloge za nove spominske znamke. Ta komisija odloča, katere predloge bodo sprejeli in katere ne, o vrednosti posameznih znamk in tudi o tem, kdo bo znamko izdelal. Če si namreč dobro ogledate katerokoli italijansko znamko, boste opazili, da ima na spodnjem levem robu zelo na drobno napisano kratico I.P.Z.S. (Istituto poligrafico e zecca dello Stato), to je državna tiskarna za vrednostne papirje. Ta tiskarna tiska večino italijanskih znamk, pa tudi druge države se obračajo nanjo za nekatere svoje znamke. Ime umetnika ali tehnika, ki znamko nariše in izdeluje, pa je navadno v desnem kotu. Znamke tiskajo v večjih polah po 50 znamk, včasih tudi manj, in sicer v Italiji v 5 milijonski nakladi, Jugoslavija pa do 1 milijona. Če se torej omejimo le na nam najbližje znamke, jih je kar dovolj za vas vse, če se boste odločili za sistematično zbiranje vseh znamk določene države.

Najbolj splošen način zbiranja znamk je, da si kupimo katalog neke države, kjer so narisane in označene vse izdane znamke.

Taki katalogi izhajajo vsako leto in so še kar poceni. Potem mora filatelist uporabljati vso svojo spremnost in poznanja, da si nabere tiste znamke, ki mu še manjka. Tak način zbiranja znamk je najbolj preprost. Veliko več zadoščenja daje drugačno zbiranje, kjer pride in poštov temo ali vsebinu znamke, to je, kar je na znamki narisano in kar hoče znamka povedati. Spominske znamke so namreč vse med seboj različne, a možno jih je zaobjeti v večje teme (osebnosti, tehnika, vesoljski poleti, cvetice, živali, zgodovina, zemljevid in druge). Ker je treba o tem povedati kaj več, boste o

tem drugem načinu zbiranja znamk lahko brali v prihodnji številki Galeba.

Danes bi dodal le to, da posamezne države skoraj vsako leto vključijo v svoje izdaje znamke posvečene mladini. V nekaterih državah celo tiskajo spominske znamke za mladinsko filatelijo. Jugoslavija vsako leto izda dve znamki na čast otrok. Pred leti je bila to »Otroška nedelja«, v zadnjem času pa je to serija z naslovom »Radost Evrope«. Ker vem, da ste radovedni, kako izgledajo, objavljamo lanskoletno serijo.

Italija je zadnje znamke na otroško tematiko izdala leta 1979, v letu otroka.

Neža Maurer

Ilustr.: Eva Fornazarič

Čudežna klop

Moja klop, hija — hop,
vsak dan me poneše v svet:
tja do morja, do planine —
Vidim mesta in gozdove,
svetle ceste, temne rove;
na tečajih merim led,
v Afriku se hodim gret.
Včasih davne bitke gledam,
drugič z Marsovci posedam.
Šolska klop, hija — hop,
vsak dan me poneše v svet.

Matthias Falk
Prev.: Stana Vinšek

Ilustr.: Jasna Merkù

GRDI SIVI MUC

»Filip,« je rekla gospa Maffin, »je res prav poseben maček.« Ob tem je pokazala na umazanoso mrcino, ki se je motala okrog naših nog. »Da, in ker je nekaj posebnega, smo ga imenovali Filip po soprogu angleške kraljice.«

»Ubogi princ Filip,« bi bil skoraj znil, pa sem se še pravočasno vgriznil v jezik. Vse dame v sobi so ga pričele vabiti, videti pa je bilo, da ne mara za ženske. Po vrsti jih je pogledal z žarečimi očmi, nato pa z velikanskim skokom pristal na mojih kolenih, kjer je pričel zadovoljno presti. Nisem bil navdušen, kajti zdel se mi je kar preveč grd. Rekel pa nisem nič in to tudi ni bilo treba, ker gospa Maffin je že pričela povedovati:

»Pred dvema letoma se je zatekel k nam in drug drugega smo zmerjali, ker nobeden ni imel poguma, da bi ga spet pregnal. Samo naš mali Simon, moj vnuk, je imel mačka rad in je jokal, če so bili odrasli nejevoljni, da je popil toliko mleka.«

»Potem, poleti, ob tistem velikem neurju, je potoček za našo hišo ne nadoma narastel v deroč veletok. Tistega dne je Simon izginil. Obupano smo vsi iskali tedaj šele štiriletnegata fantka, nismo pa ga mogli najti. Medtem ko smo vsi v plohi, do kože mokri, tavali naokrog in si izkričali pljuča in telesa, se je maček ves čas sukal krog mojih nog in klavrnio mijavkal. Dokaj časa nisem razumela, da mokra mačka nekaj hoče...«

Potem sem hitela za njim pod veliko vrbo žalujko ob bregu. Tam, skrit pod visečimi vejami, se je naš mali Simon komaj še držal ob štoru, vsak trenutek pa bi ga bila podivljana voda lahko odnesla dalje. Med burjo in šumenjem vode nihče izmed nas odraslih ni čul otrokovih klicev...

»Vidite,« je končala gospa Maffin svojo pripoved, »od tega dne, ko smo z njegovo pomočjo rešili našega dečka, se nam Filip ni zdel prav nič več grd. Nasprotno, za nas je najlepša žival na svetu...«

Gospa Maffin se je smehtala in z njo vred so vsi navzoči smehtljaje pogledali mačka, ki je še vedno ležal v mojem naročju in predel. Rad bi ga bil pobožal, tega pa nisem storil, ker se mi je zdelo nemoško. Toda pobožal sem ga v mislih.

8. MAREC

Vrsto spisov o pripravah in praznovanju 8. marca, praznika žensk, so poslali pridni učenci 3. razreda OŠ »I. Grbec« v Škednju, ki so zelo lepo opisali, kako je potekalo praznovanje in kako so se pripravili, da so razveselili svoje mamice.

Kakor vsako leto smo se tudi letos pripravili za praznovanje 8. marca. Iz polistirola smo rezali razne lutke v obliki sonca, cvetic, sadežev in zvezd. S temi lutkami smo potem pripravili igrico o »Popotnikih«. Dolgo smo se učili na pamet vloge. Naučili smo se tudi lepih pesmic za naše mamice. Me deklice smo se naučile pesmice »Uspavanka«. Vsaka je imela svojo punčko, ki smo jih nosile vsak dan in šolo. Zibale smo jih in pele uspavanko, kakor so jo naše mame pele nam. Dečki so se naučili čudno pesem »Vrata«, skupno pa smo deklamirali pesem »Mamica moja«. Naredili smo tudi nekaj ročnih del.

Vse to smo naredili tajno, da mamice niso zvedele predčasno. Učiteljice so razumele naš trud, zato so nam dajale bolj malo domačih nalog. Nestrpno smo potem čakali na 8. marec, da bi pokazali našim mamicam, kaj smo jim pripravili za praznik žena.

Elena Brazzani

8. marec je praznik žensk. Kakor vsako leto nas je naša učiteljica z veliko potrežljivostjo pripravila tudi za letošnje praznovanje. V ta namen smo se naučili igrice in potem povabili v šolo naše mamice. Učili smo se precej časa in imeli smo dosti dela, ker je bil program precej obširen. Najprej smo igrali z lutkami igrico »Popotniki«, potem so deklice deklamirale »Uspavanko«, sledila je skupna pesem o »Mojsku Jaku« in zaključili smo spored z deklamiranjem in petjem.

Prireditev je imela velik uspeh. Mame so bile zadovoljne in so navdušeno ploskale.

Nekatere so imele celo solze v očeh. Po zaključenem sporedu je vsak poklonil svoji mami lepo darilce z dišečo mimozo.

Aleksander Uršič

8. marca smo mamicam na šoli pripravili predstavo za dan žena. Vsi smo bili zelo razburjeni. Program je bil pester. Najprej smo zaigrali igro z lutkami »Popotniki«, ki je bila mamam zelo všeč. Sledile so recitacije in petje, pri čemer je sodeloval ves razred. Po predstavi smo mamicam izročili darila, ki smo jih bili pripravili sami.

Svoji mamici sem podarila vazo, ki sem jo okrasila in pobarvala. Srečanje je zelo lepo uspelo in mamice so bile veselle. Tudi mi smo bili navdušeni in srečni, da smo skupaj z njimi praznovali dan žena.

Sara Trampus

V ponedeljek, 8. marca, smo v šoli praznovali mednarodni dan žena. Vsi učenci smo se zmenili, da bomo razveselili učiteljico z majhnim darilcem, ker je tudi ona žena. Ko smo zjutraj prišli v šolo, smo ji izročili darilce. Za dvanajsto uro pa smo na šolo povabili svoje mamice, da bi prisostvovale naši igrici. Tu pa tam smo tudi kaj zgrešili, a mamice so nam vseeno ploskale. Potem smo tudi zapeli nekaj pesmic. Na koncu smo jim poklonili darila z mimozo. Mamice so bile zadovoljne in vsi skupaj smo šli domov.

Massimo Barini

Učenci tretjega razreda šole »Ivan Grbec« v Škednju smo v ponedeljek, 8. marca, praznovali mednarodni praznik žena. V šolo smo povabili svoje mamice. Pripravili smo jim igrico in jim potem peli in recitirali. Na koncu so mamice navdušeno zaploskale. Vsega ne morem povedati, sicer bi bil spis predolg. Mamice so bile vsekakor zelo vesele, ker smo jih tudi obdarili. Moja mama je začela jokati. Tako smo tudi to leto praznovali 8. marec.

Walter Radetti

REVJA »PESEM MLADIH«

Učenke in učenci tretjega razreda OŠ »F. Milčinski« na Katinari so poslali vrsto spisov o reviji »Pesem mladih«, ki je bila 14. marca v Kulturnem domu. Spisi so zelo prikupni.

Letos smo drugič nastopili na pevski reviji »Pesem mladih«. Revija je bila v Kul-

turnem domu v Trstu. Parter je bil poln in tudi balkon je bil ves zaseden. Bila sem v parterju in sem morala sedeti na stopnicah. Ni mi bilo prijetno, da so se otroci sprehabili po dvorani, medtem ko so drugi peli.

Naša šola bi bila morala nastopiti prva v drugem delu, vendar smo v zadnjem trenutku zvedeli, da mora pred nami nastopiti Mladinski zbor Glasbene matice. Ko so oni peli, smo mi čakali za zaveso, da pridemo na vrsto. Komaj sem čakala. Svoje pesmi smo odpeli precej dobro, vsi smo bili pažljivi. Po našem nastopu smo poslušali druge zbole v dvorani. Malo pred koncem me je sestra obvestila, da morava domov. Pozdravila sem učiteljico in nekatere sošolke

Marijana Oppelt

Že drugo leto nastopam na pevski reviji »Pesem mladih«. Letos je nastopilo 16 zborov. Zelo lepo so peli učenci s Padrič, Groponde in Bazovice, ki nastopajo v zboru »Anton Martin Slomšek«. Vodila jih je učiteljica Frida Valetič, ki uči peti razred na naši šoli. Zapeli so tri pesmi.

Vsi smo imeli spored, na katerem je pisalo, kateri zbori nastopajo. Med odmorom so otroci tekali po dvorani in motili gledalce. Sama nisem hotela motiti gledalcev, zato sem se natekala v veži.

Mikela Feletti

14. marca smo nastopili na reviji »Pesem mladih« v Kulturnem domu. Bilo je mnogo občinstva. Dvorana je bila polna. Moj priatelj je pel v zboru Glasbene matice. Peli so tri pesmi, sedaj pa se ne spominjam katerih, ker je nastopilo toliko zborov. Mi smo na odru zapeli pesmi: »Čira čara«, »Prvošolsko« in »Dan na dan sij nam sonče«. Všeč mi je bil otroški zbor iz Škednja, ki ga je vodil gospod Dušan Jakomin. Medtem ko smo mi stali za zaveso, je pel mladinski zbor Glasbene matice. Mi smo peli precej dobro in pazljivo, čeprav se nismo dosti vadili. Spremljal nas je Andrej Pegan. Zbor, ki ga je vodila sestra, je pel zelo lepo. Bili so res pridni, ker so peli troglasno. Celotna revija mi je bila všeč. Po nastopu sem se odpravil domov.

Mavričij Škerlj

NA SNEGU

Oče me je peljal na sneg, in sicer v Forni di Sopra. Vas leži ob vznožju hriba in tam je bilo mnogo snega. Dopoldne so bile smučarske tekme in med tekmovalcji je bil

tudi Miran. Na progi so bile zastavice in tekmovaci so morali smučati med zastavami. Zastavice so bile rdeče in modre. Tekmovaci so morali prismučati do cilja v najkrajšem času. Popoldne je bilo nagrajevanje. Po nagrajevanju smo se odpravili domov in prišli v Trst ob 21.30.

Renato Bellazzi
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

SNEG

Snežilo je, snežilo,
in vsa polja pobelilo.
Tudi na vejah
se sneg beli
Veseli otroci
v naravo belo so šli,
se sankali, smučali,
kepali so se
in delali snežene može.

Maša Bandelj
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

MUCKA PIKI

Naša mucka Piki
igra se z muco Miki.
Ker sta dobri prijateljci
jima rečemo copatarici.
Psiček ju zapodi,
muca Miki zbeži,
Piki pa se s psičkom igra,
ker sta dobra prijatelja.

Erika Pertot
2. r. OŠ »K. Štrekelj«
SESLJAN

MEDO, KJE SI?

Medo, Medo, kje si ti,
saj pomlad te že budi.
Medo, daj, prebudi se,
vrnili ptički so se že
in ti pesmi čivkali.
Medo, Medo, kje si ti,
že so zvončki zacingljali
prvo pesem pomladansko.
Medo, Medo, kje si ti?

Valentina Leghissa
2. r. OŠ »K. Štrekelj«
SESLJAN

VIJOLICA

Vijolica pokukala
je na pomladni dan,
prič se zagledala
v ta sončni svet.
Ptički z žvrgolenjem
pozdravili so jo,
sonce je pobožalo
vijoličasti njen cvet,
nanj je tudi sedla
brenčeca cebelica.
Kadar je polja
objela poletna toplina,
se vijolica
v travo je potuhnila.

Ana Lokatos
5. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

ŠOLSKI ODMOR

Kadar sluga pozvoni,
vse v razredu zaživi!
Trije igrajo nogomet,
pa začenja se pretep.
Potlej v razred učitelj pride,
se razburja in kriči,
vse poredneže posvari,
druge učence pa pusti.

Katja Lutman
5. r. OŠ »F. Erjavec«
STANDREŽ

MOJ MUCEK

Moj mucek se imenuje Picko. Ima bel kožušček s temnimi pegami. Njegove oči so zelene in bistro gledajo. Vse rad pojè, najrajši pa ima meso v škatli. Spomladi hodi na vrt. Tam lovi metulje, skače po travi, se kobaca po kamnih, pleza po drevju in se ozira po ptičkih. Zelo je vesel. Rada se z njim igram. Ker ga preveč dražim in gnjavim, se me malce boji. Zelo sem zadovoljna, da imam tega mucka.

Mirja Pirnat
3. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

Pozor, pozor! Najprej sporočilo, ki ga vsi
nestrpno pričakujete!

Veliko nagradno žrebanje za naročnike
revije GALEB bo 15. aprila dopoldne na
slovenski osnovni šoli »France Bevk« na
Opčinah. Nagrade so že zbrane, lepe so in
bogate, prav tako je že pripravljena velika
vreča, v kateri so vse poslane dopisnice in
ne preostaja mi nič drugega kot to, da vam
voščim obilo sreče.

Pa še nekaj: tisti, ki morda še imate kje
doma dopisnico, imate še nekaj časa, da jo
odpošljete. Izplača se, nagrade so res lepe
in kot veste, bo najsrečnejši med vami do-
bil lepo kolo, s katerim se bo lahko veselo
zapeljal v lepe, tople pomladne dni.

Torej: 15. aprila Galebovo nagradno žre-
banje!

Še nekaj dni imate čas, da izdelate osnu-
tke za nove Galebove naslovnice. Pomnite,
da zapade rok za izročitev izdelkov 31. mar-
ca. Tisti ki ste v zamudi, morate torej pohi-
teti. Nekaj osnutkov sem že dobil in res
so lepi in slikoviti. Čakam še na ostale, o
katerih sem prepričan, da bodo morda še
lepši in učinkovitejši.

Sedaj pa kratko sporočilo Ivanu Bajcu,
Maši Bandelj in Sari Dougan, učencem 5.

razreda OŠ »O. Župančič« pri Sv. Ivanu.
Dopisa o božičnem pričakovanju Ivana Bajca
in Maše Bandelj nisem objavil, ker sta že
nekoliko zastarela in je od božiča minilo že
več mesecev. Sara Dougan pa je poslala isti
dopis o izrednem gostu v razredu, ki je bil
že objavljen v januarski številki, zato ga
prav tako nisem objavil. Prihodnjic pošljite

kaj novega in obljudljjam vam, da bom vse
objavil.

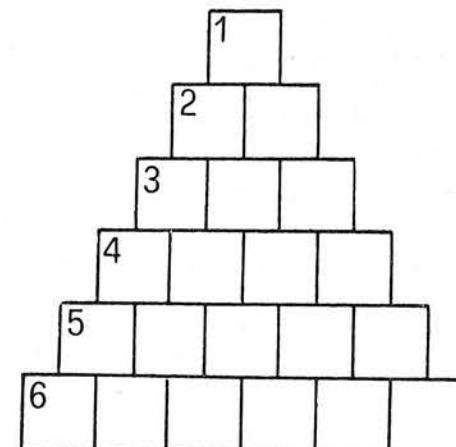
Pred zaključkom tega vsakomesečnega
kramljanja še voščilo vsem učencem, dija-
kom, staršem in učiteljstvu, da bi vsi pre-
živeli prijetne velikonočne praznike in se
veselili ob prihodu pomladi.

UREDNIK

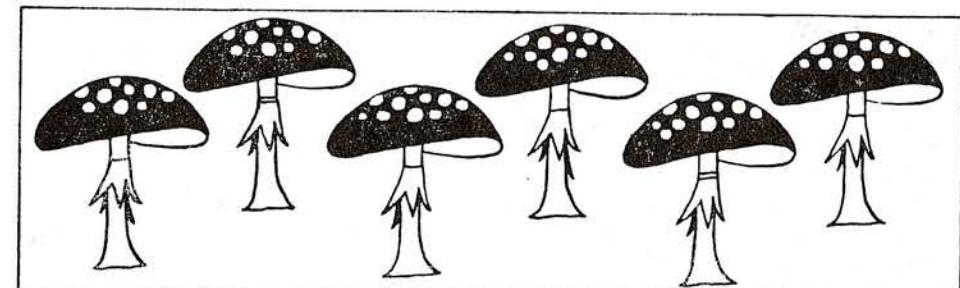

PIRAMIDA

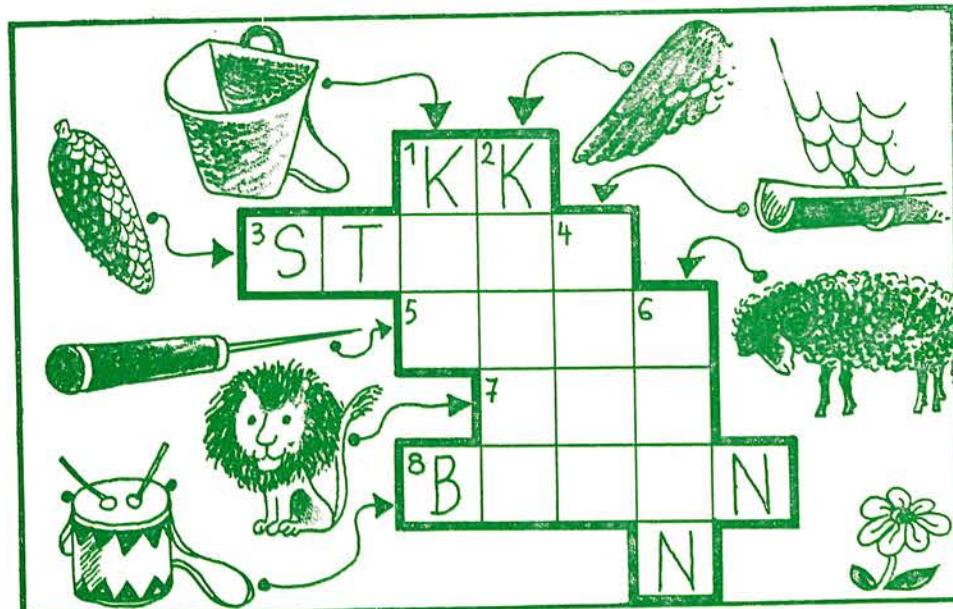
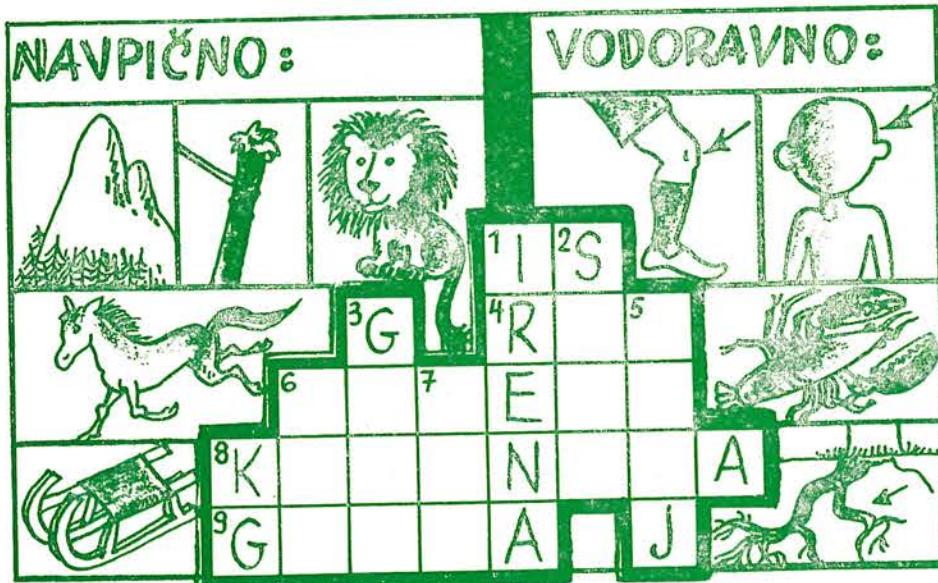
Vsaki naslednji besedi moraš dodati po
eno črko. Besede so naslednjega pomena:
1. črka proti koncu abecedne, 2. oblika po-
možnega glagola biti, 3. zelo razširjena za-
čimba, 4. domača žival z dolgimi ušesi, 5.
pripomoček za udobnejše sedenje jezdecev,
5. leseni strešniki, deščice za kritje streh.

MUŠNICE

Prav gotovo poznate mušnice in veste, da so strupene. Tu je narisanih šest mušnic,
ki so na prvi pogled čisto enake. V resnici sta povsem enaki samo dve. Ali ju lahko
najdete?

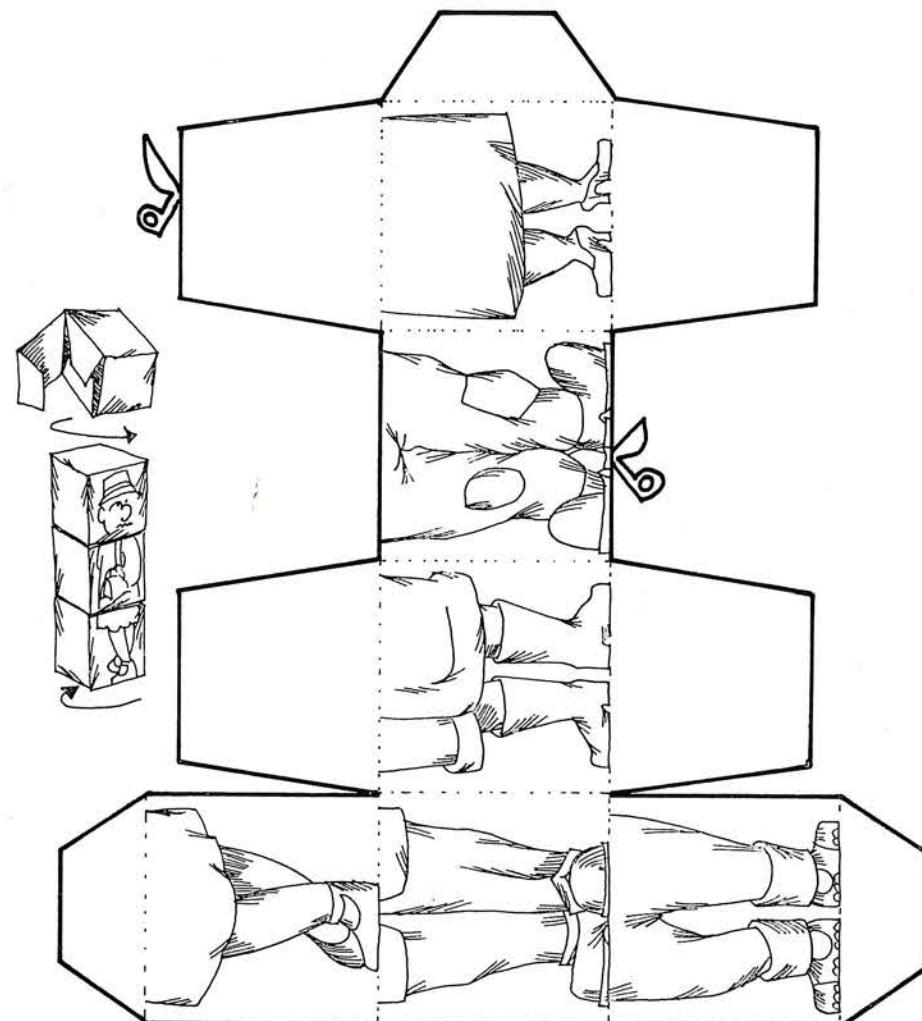

Sličice predstavljajo besede. Prave besede za vsako narisano stvar ali žival vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale, oziroma jih vpiši v tista polja, ki jih kažejo puščice.

TRI KOCKE

TRETJA KOCKA

Pobarvaj, izstriži in sestavi kocko. Končno imas vse tri. Postavi jih eno na drugo in jih zavrti! Kaj bo nastalo?

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba; Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

---

REŠITVE UGANK IZ ŠESTE ŠTEVILKE

MAGIČNI KVADRAT — Vodoravno in navpično: 1. riba, 2. Ivan, 3. baza, 4. Anam.

RAČUNSKA KRIŽANKA — Vodoravno: 3. šest, 6. stol, 7. dvesto, 9. sedem, 11. ena, 12. kosa, 15. pet. **Navpično:** 1. šestdeset, 2. sto, 4. stoena, 5. pes, 13. osem.

SLIKOVNA KRIŽANKA — Vodoravno: 2. sod, 4. kit, 6. robot, 9. raketa, 11. lonec, 12. košara, 13. slon, 15. gol. **Navpično:** 1. šotor, 2. sir, 3. antena, 5. kokoš, 7. balon, 8. raca, 12. kol, 14. lok.

REŠITVE SO POSLALI: Adrijana Škerk, Elizabeta Visentin, Rudi Stanissa, Erik Žagar, Valentina lob, David Pizziga, Jasna Jazbec, Bruna Pieri, Agostino Tuso, Ivan Lesizza, 5. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA. Nataša Canziani, Erika Žerjal, Petra Grizonič, Luki Žerjal, Erik Vodopivec, Lorenzo Zupin, Stefano Basso, 4. r. OŠ »P. Voranc« — DOLINA. Klavdija Coslovich, Andrej Majcen, David Žerjal, Andrej Ferluga, Tanja Kermec, Karin Vitez, Aleksij Kozman, Klavdija Srebotnjak, Andrej Ferfolja, Matija Armani, Erika Buzečan, Barbara Rudolf, Eliza Puntin, Vasco Tinta, Marina Bembi, Kristina Gregoretti, Aleksander Siviz, Ivana Breclj, Barbara Masi, Peter Ažman, Daniela Bartoli, Tanja Vessel, Rado Jagodic, Barbara Pieri, Vanja Plisca, 4. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN. David Glavina, Deborah Brajnik, 4. r. OŠ »I. Trinko-Zamejski« — RICMANJE. Erika Pertot, Tamara Antonini, Valentina Le-ghissa, Fabjan Peric, Dean Gerin, 2. r. OŠ »K. Štrekelj« — SESLJAN. Mirjana Živec, Damjan Kosmač, 4. in 5. r. OŠ BORŠT. Mitja Gombač, Ravel Gombač, Dean Kralj, 3. a r. OŠ »M. Samsa« — DOMJO. Vanja Tonzar, Valentina Lakovič, Diego Gergolet, Lucija Ferfolja, Lucijan Gergolet, Robert Devetta, Nikoleta Gergolet, Ingrid Frandolič, Nikolaj Devetak, Fabiano Narduzzi, Marjan Gergolet, 4. r. OŠ »P. Voranc« — DOBERDOB. Katja Čok, Aljoša Starc, Deborah Jelošček, Tamara Prašelj, 5. r. OŠ PROSEK. Vera Tomšič, Dimitrij Florenin, Katerina Kovic, David Černic, Aljoša Kuzmin, Barbara Luvisutti, 5. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. Ivo Buda, 3. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Saša Žerjal, 5. r. OŠ »F. Venturini« — BOLJUNEC. Alenka Škarab, 3. r. OŠ »S. Gruden« — ŠEMPOLAJ. Agata Kuhar, 1.b r. SŠ »I. Cankar« — SV. JAKOB. Pavel Bachl, Anita Raseni, Vojka Racman, Dean Ražem, 5. r. OŠ PESEK. David Puntel, Ana Blasevich, Fabijana Puntin, Mirko Brus, Marko Germani, 2. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Damijan Primožič, 5. r. OŠ PEVMA. Erika Purič, Barbara Renčelj, 1. b r. SŠ »S. Kosovel« — OPČINE. Adrijana Čuk, 3. r. OŠ »P. Tomažič« — TREBČE. Katja Lutman, 5. r. OŠ »F. Erjavec« — ŠTANDREŽ.

NAGRADA DOBIJO: Erika Purič, 1. b r. SŠ »S. Kosovel« — OPČINE. Damijan Kosmač, 5. r. OŠ BORŠT. Katja Lutman, 5. r. OŠ »F. Erjavec« — ŠTANDREŽ. Adrijana Čuk, 3. r. OŠ »P. Tomažič« — TREBČE. Vojka Racman, 5. r. OŠ PESEK.

CENA 1.000 LIR, DVOJNA ŠTEVILKA 1.500, NAROČNINA 7.500 LIR